

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Важливість рад у Церкві Господа

Старійшина Араїк Мінасян, територіальний сімдесятник

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є Церквою рад. Це геніально, що Церква скеровується за допомогою рад (див. Приповіді 11:14). Без рад Церква не змогла б розкрити свій потенціал (див. Приповіді 15:14). Небесний Батько, Спаситель і Святий Дух складають Божество, тобто Вищу Раду. Небесний Батько показав провідникам хороши́й приклад, коли створив цей та інші світи за допомогою рад (див. Авраам 4:26). У доземному житті Бог проводив ради, на яких було прийнято рішення створити Землю і послати на Землю духи, щоб їх було випробувано (див. Авраам 5:2–3). Їтро та Мойсей радилися, і Їтро порадив Мойсею, як організувати в Ізраїлі Церкву і як делегувати в ній обов'язки. Спаситель завжди збирав Дванадцятьох на раду. Сьогодні Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів складається з рад—з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятьох Апостолів, президентств колів і приходів, кворумів, допоміжних організацій та сімей.

Я б хотів звернути вашу увагу на ради філій і колів. До проведення ради філії слід ретельно підготувати

порядок денний. Провідники священства філій і колів, збираючись із провідниками допоміжних організацій, мають проводити відкриті і вільні обговорення, щоб зміцнювати одне одного. Під час рад обговорення має стосуватися окремих осіб та сімей, а не планування заходів. Усі рішення мають орієнтуватися на окремих осіб і на сім'ї; і Святий Дух, який є Духом миру, Духом одкровення, Духом єдності, любові та поваги, має запрошуватися на раду, щоб вона проходила під Його проводом.

Ради—це збори для отримання одкровень. Усі питання і прохання, які піднімаються на рада́х, мають стосуватися благополуччя і спасіння сімей та окремих осіб і розбудови Церкви. Сьогодні окремі особи та сім'ї відчувають велику потребу у мудрій і натхненній підтримці, щоб мати змогу протистояти злу цього світу. Я запевняю вас, що коли ви радитеся разом і не марнуєте час на зборах, Бог надасть вам рішення усіх тих питань, з якими ви постійно зустрічаєтесь. Необхідно вдосконалювати ради і вдосконалюватися на них. Ради—це місця для отримання

Старійшина
Мінасян

одкровень. Вони роблять нас кращими людьми. Давайте будемо дослухатися одне до одного і вчитися з досвіду.

Один з найкращих способів зробити ради практичними і ефективними—це ставити запитання. На порядку денному основну увагу слід приділити 2-м 3-м проблемам, поставленим у вигляді запитання. Коли рада обговорює ці запитання і намагається дати на них відповідь, до всіх членів ради приходять натхнення, яке допомагає їм вирішити поставлені проблеми.

Провідники Церкви мають вміти добре слухати, як це робив Мойсей. Якби він не дослухався до поради свого тестя, Їтра, він міг би зазнати невдачі у своєму покликанні. Давайте будемо не лише тими, хто дає хороші поради, але й тими, хто добре вміє їх приймати. Мета рад Церкви полягає в тому, щоб допомогти дітям Бога насолоджуватися усіма благословеннями євангелії.

Сім'я є головною радою в Церкві. За допомогою рад

можна навести лад в сім'ї, вирішити важливі питання і планувати майбутнє. Сімейна рада є хорошим способом нейтралізувати вплив світу і поглибити вивчення євангелії в сім'ї. Батьки можуть навчати під час сімейних рад про підготовку до відвідування храму чи до місії, про сімейний бюджет, освіту та інші пріоритетні питання. Коли в наших сім'ях і Церкві керівництво здійснюється через ради, Бог дасть нам можливість процвітати і зміцнювати свої сім'ї та Церкву. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Згадаймо про Різдво

Є кілька причин, чому посеред літа редакція відділу Новин вирішила розмістити в червневому номері кілька статей про Різдво. Одна з них полягає в тому, що Дух Різдва—це Дух любові, служіння, віри і жертвування, тому було б неправильно згадувати про нього лише раз на рік; нам потрібно пам'ятати про нього завжди. Якщо віра в народження Спасителя перебуває з нами постійно, тоді ми готові зробити Христа “рушійною, дієвою і оживляючою силою у своєму житті” (див. The Teachings of Howard W. Hunter; ред. Clyde J. Williams (1997), 279). Існує ще одна причина. Якщо ми плануємо підготувати якийсь захід ретельно, то слід починати заздалегідь. Сестри з Української Донецької місії надіслали свої повідомлення про цікаві Різдвяні заходи, що відбулися у них в минулому році. Сподіваємося, що ці розповіді надихнуть братів і сестер з різних церковних товариств підготувати щось настільки ж духовне і захоплююче.

Новина про Різдво

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

22 грудня 2012 року в Об'єднаній філії Донецька було проведено проект служіння, який отримав назву “Новина про Різдво”. Ця назва передає мету заходу—поділитися з людьми духом Різдва, Духом Христа, а також залучити якомога більше членів філії до участі в ньому і замислитися про сенс цього свята.

Найкращий спосіб виявити любов ближнім—це служіння. Найкращий спосіб поділитися духом Христа о Різдвяній порі—співати гімни. Найкраще пригощення—скромна страва, приготована власноруч з любов'ю до того, кому вона призначається.

Провідники товариств з радістю розділили між собою обов'язки й підготовка почалася. Було приємно спостерігати, що кожен член Церкви брав участь у ній і намагався виконати свою частину служіння якнайкраще. У призначений час учасники заходу зібралися в приході, розділилися на групи і склали маршрути відвідувань. Водії отримали рекомендації президента Товариства допомоги про братів і сестер, які потребували особливої уваги того вечора. Молоді жінки і чоловіки напередодні самі напекли печиво. Сестри продумали упаковку, приготували красиві вітальні листівки.

Того дня ішов сніг, був невеликий мороз—справжня різдвяна погода піднімала настрій. Після спільної молитви 35 братів і сестер, сповнених любові, взявши книги гімнів і 30 подарунків та маючи в розпорядженні 7 автомобілів, відправилися до малоактивних і самотніх членів Церкви. Кілька сестер і братів залишилися в приміщенні приходу, щоб приготувати пригощення і прикрасити зал. Надихаючі гімни “Світе, зустрінь свого Творця”, “О слався, Ісусове ім'я”, “Ідіть, усі вірні” неодноразово звучали того вечора.

Коли після служіння прихожани повернулися в дім зборів, кожному хотілося поділитися отриманими враженнями. Слова вдячності, теплі обійми і почуття радості від проведеного служіння стали найкращою винагородою його учасникам. Свідчення про Спасителя, невеличкі сценки про народження Спасителя у виконанні Початкового товариства, талановиті музичні номери додали урочистості цьому заходу. Вечеря, приготована сестрами з Товариства допомоги, була дуже смачною. Кожна сім'я прагнула

збагатити святковий стіл своїми фірмовими стравами.

Упродовж наступного тижня візитні сестри і домашні вчителі передали вітання тим сім'ям, які не вдалося відвідати в день заходу. Все заплановане було виконано! Це служіння стало найбільш численним у нашій філії в минулому році. Було радісно, що багато гостей, зацікавлених Церквою, членів Церкви мали можливість відчутти дух Різдва, знову згадавши про народження Божого Сина. ■

**Ми готові
вирушити
на Різдвяне
служіння.**

Новорічна навколосвітня подорож

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

З січня 2013 року діти з Початкового товариства нашої філії побували у “навколосвітній подорожі”, в яку вони вирушили, щоб знайти мішок зі своїми новорічними подарунками від Діда Мороза.

Така незвичайна ідея заходу філії народилася під час бесіди з одним із членів філії, коли ми почали готуватися до наступного дитячого свята. З натхненням я почала шукати інформацію, акторів

і створювати сценарій. Одна сім'я з нашої філії запропонувала свою допомогу в підборі костюмів і виконанні майже усіх ролей. Це дуже полегшило проведення репетицій, що часто буває значною проблемою. Товариство молодих жінок і Товариство молодих чоловіків з радістю погодилися вчити слова виступів і танцювати для дітей. До підготовки підключилися і наші талановиті місіонери. Одна з юних

слухачок, дізнавшись про виставу, попросила роль і для себе і з радістю її виконала. Сестри проводили дівчину на репетиції, а потім додому. Ось так, спільними зусиллями ми підготувалися до “далекої подорожі”.

Свято, за відгукami глядачів, вдалося. Під час заходу діти відкрили для себе багато нового. Вони грали з Дідом Морозом і Снігуронькою в різні ігри, “побували” в Іспанії,

Щасливі учасники “подорожі” повернулися додому.

ФОТО АВТОРА

Китаї і на Африканському континенті, та дізналися, як там зустрічають Новий рік, сфотографувалися на пам'ять з "місцевими жителями". Вони із задоволенням розгадували загадки підступних піратів, які вкрали їхні подарунки, брали участь у творчій кориді, де плащем тореадора став папір, а рогами бика—фломастери, завдяки яким були намальовані цікаві новорічні картинки. Під китайську народну музику діти грали в рухливу гру "Хвіст дракона" і дізналися про особливості китайського Діда Мороза. Діставшись у своїх подорожах до Африки, вони послушали пісеньку про Гусале, місцевого Діда Мороза. Слухали вони її уважно, тому що повинні були намалювати для батьків атрибути африканського Нового року. За розшифрування малюнків батьки отримали невеличкі сувеніри. Зрештою пірати, зворушені поетичними, художніми і танцювальними талантами дітей, повернули їм новорічні подарунки.

Подібні свята приносять багато радості як тим, хто їх готує, так і глядачам, оскільки тією чи іншою мірою вони розвивають свої різноманітні таланти, стають хорошими організаторами, вчаться працювати в команді, бути дружними, служити одне одному щиро і з любов'ю. ■

Різдвяні пісні на вулицях наших міст

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

6 і 7 січня на вулицях міста Донецька звучали різдвяні гімни. Місіонери і члени Церкви з філій Донецька і Макіївки співали їх біля торгових центрів і гарно прикрашених ялинок у різних частинах міста. Перехожі здивовано озиралися, і в їхньому подиві не було нічого незвичного, адже старовинна традиція співати на Різдво давно стала забутою і залишилася, мабуть, лише десь у старих поселеннях. У наш час, коли надходить Різдвяна пора, навіть багато віруючих не мають якихось сталих різдвяних традицій.

Члени Церкви з Української Донецької місії з натхненням відгукнулися на запрошення президента місії вийти на вулиці міста, виконати гімни, подарувати невеличкі різдвяні подаруночки і привітати всіх з Різдвом. Для всіх учасників цей досвід служіння став особливим. Спів гімнів на людних вулицях для багатьох був абсолютно новим досвідом і, в деякій мірі, випробуванням.

На центральній площі Донецька стояла велика красива ялинка, яка приваблювала людей зі всього міста у ті вихідні дні. **Лілія Кириєнко** разом з братами і сестрами з Центральної філії Донецька поїхали співати саме туди. "Падав

сніг,—розповідала вона,—за нашими спинами мерехтіла різнокольоровими вогниками чудова ялинка, але ми почували себе скутими. Коли ми нарешті насмілилися заспівати, перехожі якось насторожилися і намагалися скоріше пройти повз нас. Тоді ми вирішили заспівати кілька українських щедрівок, і відразу ж нас оточила невелика група людей, вони стали нам підспівувати, а недовзі утворився натовп. Люди стали підспівувати! Потім ми співали наші гімни російською мовою, потім знову щедрівки, заспівали кілька пісень і англійською. Один з членів філії помітив у натовпі свою знайому і запросив її співати з нами. Вона погодилася. Завершивши свій виступ, ми роздали всім, хто зібрався, календарики і примірники журналу *Ліягона*. Наші серця були сповнені особливою радістю і прекрасним духом Різдва".

Тетяна Візиренко з Макіївської філії розповіла про свій досвід: "В Макіївці міська ялинка розташована у дуже людному місці. Поки частина місіонерів і сестер з Товариства допомоги співали різдвяні гімни, інші роздавали перехожим календарі із зображенням сцени Різдва, супроводжуючи це

теплими словами привітання. Люди з вдячністю приймали їх. За годину служіння ми роздали майже 150 календарів! Привітали навіть міліціонерів, які чергували на міській площі”.

Місіонерам і членам Церкви з Об'єднаної філії випала честь служити разом з президентом місії Камперо, який в усьому є прикладом для тих, хто його знає. Вони співали біля торгового центру. Ось що розповіла **Олена Новікова з Петровської філії**: “Було радісно, коли люди, що проходили повз нас, уповільнювали крок і прислухалися до проникливих слів різдвяних гімнів, які ми виконували. Безперечно вони відчували той особливий дух, який переповнював нас у ті хвилини. Дехто зупинявся і запитував, хто ми такі. Кілька людей залишили свої номери телефонів, бажаючи більше дізнатися про Церкву. Ми співали на морозі, і я боялася, що наступного дня у мене заболить горло, але цього не сталося. Господь попикався про нас, благословив, і ми відчували Його любов і підтримку”.

Було багато відгуків про це служіння, але одна думка повторювалася частіше за все: “Бог радіє тому, що ми служимо Йому в єдності з Його воїнством—нашими місіонерами, які покликані виконувати Його волю—нести добру новину Христового Різдва у світ”. ■

Від нас вимагається прощати всіх людей

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

Якось ми з чоловіком зайшли у під'їзд нашого будинку і не побачили у звичному місці біля сходів велосипед нашого старшого, на той час чотирирічного, сина. Він щойно навчився кататися на ньому й був від цього у надзвичайному захваті. Кожного разу, виходячи на прогулянку, він брав його з собою. І ось велосипед зник...

Я дуже засмутилася, навіть розплакалася. Однак, прийшовши додому, вирішила діяти і написала оголошення, просячи про допомогу в пошуках нашого велосипеда зі словами вдячності та своєю контактною інформацією. Розклеюючи оголошення, я думала, що мені не слід зосереджуватися на своїй образі на людину, яка так вчинила, але пробачити її в душі й молитися про те, щоб вона все-таки зрозуміла свою помилку. Мені навіть спало на думку, що, можливо, цей

Вітя, Вова і їхній велосипед.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

велосипед зараз їй потрібніший і чиясь дитина отримує величезну радість, катаючись на ньому.

Через якийсь час я відчула, що заспокоїлася і дійсно пробачила того, хто засмутив мене і синочка. У цьому мені допоміг приклад Господа, Який прощає людей і за більші прогріхи. “Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:10). Ці слова тоді звучали у моїх думках.

Упродовж двох тижнів наші сусіди з під'їзду і з сусідніх будинків, наш листоноша, касир з ошадкаси регулярно запитували про долю велосипеда і обурювалися тим, що відбулося, сподіваючись, мабуть, у відповідь почути від мене такі ж слова на адресу кривдника. Однак я ділилася з ними своїми почуттями про те, що зовсім не тримаю зла на цю людину, що щиро пробачила її та бажаю лише добра.

Наші діти кожного дня запитували, що сталося з їхнім велосипедом і чому дядя, який узяв його, досі не повернув. Я співчувала їм, але залишалася спокійною, намагаючись пояснити, що коли ми пробачимо цю людину, то здобудемо для себе щось набагато цінніше, ніж коли будемо засмучуватися. Дітям дуже хотілося кататися, але я помітила, що й вони навчаються прощати і не дуже засмучуватися через пропажу.

Минуло два тижні, і я змиралася та майже забула про цей неприємний випадок. Мені було легко на душі, адже Небесний Батько допоміг мені позбавитися тягаря образи й жалкування. Я знову була щаслива. І раптом рано-вранці мій телефон задзвонив і незнайомий голос запитав: “Це ваш велосипед стоїть біля під'їзду? Зійдіть вниз і погляньте”. Не до кінця прокинувшись, я не могла повірити своїм вухам. Невже нам його повернули? Коли я зійшла вниз, то побачила наш втрачений скарб. Обійнявши сусідку, яка зателефонувала мені, я поспішила до дітей з радісною новиною.

Я була щаслива і вдячна Небесному Батькові за чудеса, які Він здійснив для нас. Було так чудово

отримати знову свій велосипед, але ще кращим і кориснішим був досвід здобуття щирого прощення. Наступного тижня я радісно повідомляла всім, хто знав про нашу пропажу, що велосипед нам повернули. Я намагалася поділитися з цими людьми також своїм духовним благословенням—новими знаннями про силу прощення. Через пропажу велосипеда я познайомилася і навіть затоваришувала з багатьма людьми, і це дало мені можливість ділитися євангелією, говорити про Бога і Його любов до нас.

Ми часто повторюємо, що кожен член Церкви повинен бути місіонером, і намагаємося ними бути, однак не завжди потрібно лише говорити про євангелію, важливіше жити за нею, і тоді в очах людей навколо нас ми станемо справжніми послідовниками нашого Вчителя, і це буде більш красномовним, ніж найпрекрасніші слова. ■

Наша безпека

Любов Чигир, Київський Український кіл, Харківський приход

У мене є багато улюблених віршів з Книги Мормона. Один з них: “І якщо ви будете дотримуватися Моїх заповідей, ви будете процвітати...” (1 Нефій 2:20). Подібні обіцяння в Священних Писаннях зустрічаються доволі часто. З цим віршем у мене пов'язаний один спогад.

Одного літнього вечора я їхала додому від мами, яка живе за містом. Як завжди, я уважно слідувала за дорожніми знаками. Один з них зустрічався доволі часто і застерігав про те, що слід зменшити швидкість

до 60 км на годину. На дорозі було спокійно і час від часу я цього не робила. Того вечора я згадала, як уперше сіла за кермо, як боялася спочатку водити машину, як прийняла рішення завжди неухильно дотримуватися правил дорожнього руху і перед дорогою молитися Небесному Батьку. Я знала: якщо я буду це робити, то буду в безпеці й зможу розраховувати на Його допомогу. Минав час. Страх керування машиною поступово зник. І я почала забувати про своє рішення, яке гарантувало

Любов Чигир з дочкою Ганною.

би мені безпеку, й почала потроху порушувати правила. Але того вечора я подумала: “Якщо я так чиню, то вже не маю гарантії від Господа, що я залишатимуся в безпеці”. Зі мною нічого не сталося того вечора, я безпечно дісталася

додому, але думка, що заповіді Господа—це ті ж самі дорожні знаки на шляху нашого земного життя, залишила глибокий слід. Заповіді дані нам Батьком для нашої ж безпеки. І наскільки ми їх дотримуємося, настільки наш земний шлях буде спокійним і

успішним. Саме тому у наших Священних Писаннях так багато разів повторюється обіцяння Небесного Батька про важливість їхнього дотримання. Господь любить нас і довіряє. Він дав нам свободу волі, і у нас є все, щоб кожного дня робити свій правильний вибір, не порушуючи Його правила навіть трохи.

Я вдячна Небесному Батькові за Його любов до кожного з нас, за довіру, підтримку і Його мудре повчання. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Вірні отримують силу

Сева К., 7 років, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Мені дуже подобається історія з Книги Мормона про те, що Господь наказав Нефію побудувати корабель. Нефій не знав, як це робити. Він помолився і Господь навчив його, як спочатку виготовити інструменти, а потім і побудувати корабель. Його брати, Ламан і Лемуїл, сміялися з нього і не вірили, що Нефій впорається. Однак Нефій відповів їм: “Якщо Бог наказав мені зробити все це, то я зможу зробити. Якщо він накаже мені сказати цій воді: стань землею, вона має стати землею; і якщо я скажу це, воно буде зроблено. І ось, якщо Господь має таку велику силу, і здійснив так багато чудес серед дітей людських, як це так може бути, що Він не настановить мене, щоб я міг побудувати корабель?” (1 Нефій 17:50–51).

Нефій слухався Господа, він молився кожного дня і мав сильну віру. Тому Господь завжди допомагав йому. Ламан і Лемуїл також стали допомагати Нефію будувати корабель, коли зрозуміли, які чудеса можна здійснити, маючи віру в Господа. Корабель було збудовано і Нефій зі всією сім'єю вирушили до обіцяної землі.

Ці вірші надихають мене не забувати про те, що ми повинні бути як Нефій—дотримуватися заповідей Бога і вірити, що Господь завжди допоможе нам у важкі хвилини нашого життя. ■

Сева К.: “Не я побудував цей корабель, але з Господом я зможу все”.